Pisarakirje

Kesäkuu 2017

Pisara ry:n kirpputorit

Vuonna 1999 perustetun Pisara ry:n toiminta suuntautui aluksi nimenomaan ja erittäin intensiivisesti Venäjän vankiloihin. Myöhemmin kohteet monipuolistuivat käsittämään seurakuntia sekä erilaisia hoitolaitoksia. Jo vuosien ajan on tehty matkoja myös Baltiaan sekä tuettu ukrainalaisia kohteita.

Viime talvena tapahtui uusi huomattava avaus, kun Selin kirpputori liitettiin Pisaran Siltaryhmän toimintaan ja samalla työhön tuli mukaan myös yhteiskunnan tarjoamat tukipalvelut pitkäaikaistyöttömille sekä sosiaalisista tai terveydellisistä syistä työelämän ulkopuolelle joutuneille. Selissä järjestämme työkuntoutuspalveluita päivätomintana. Toimintoihin sisältyy hengellisen aamunavauksen jälkeen pieniä työtehtäviä ruokailu- ja kahvitteluhetkineen lisäämässä henkilöiden sosiaalista kanssakäymistä yhteisöllisessä ilmapiirissä.

Näin ollen Pisaran vanha Nummelassa toimiva kirpputori tukee edelleen venäläisiä ja virolaisiakin kohteita, kun taas Selin kirpputori toimii suomalaisten kuntoutettavien hyväksi.

Nummelan kirpputorille lahjoitettavista vaatteista ja tavaroista toimitamme osan suoraan esim. seurakuntiin, päihdehoitolaitoksiin ja äiti-lapsikoteihin vieraillessamme näissä kohteissa.
Osan myymme kirpputorilla samojen kohteiden taloudelliseksi tukemiseksi. Vaatimattomista puitteistaan huolimatta Nummelan pisarakirpputorin tuotto kattaa ¾ Vihdin ryhmän budjetista. Suuri kiitos kuuluu Vihdin seurakunnalle, joka tarjoaa toiminnallemme ilmaiset tilat.

Meillä on myös mahdollisuus myydä kirpputoritavaraa Somerolla Svenssonin lähimmäispalvelukeskuksen kirpputorilla eli Putiikissa.

Selin kirpputorin puitteet ovat huomattavasti laajemmat mikä onkin tarpeen, koska se toimii omavaraisesti – tilan vuokrista, ruuista, kuljetuksista ja monista muista menoista aiheutuvat kustannukset katetaan palvelu- ja tavaramyynnillä. Selissä mahdollinen tuotto käytetään yhteisön hyväksi, aineettoman palvelumme parantamiseksi.

Nuorten ryhmä Tosnon seurakunnassa Pietarissa

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Rosion häät 2
Pisara Elävää vettä 2
Vielä kerran Ukraina 4

Matkaraportit:
Viro Espoon-Kouv. ryhmä, 24. - 27.3 3-4
Viipuri, Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä, 4. - 6.5.. 5-6
Pietari, Vihdin ryhmä, 19. - 22.5.. 7
Haljala, Vihdin ryhmä, 29. - 30.5.. 8

Rosion häät

Tuli hääkutsu Pietariin 9.6. Jotkut teistä muistavat varmaan Rosion. Pisaran luovuttua asunnon vuokraamisesta yövyimme monet kerrat riihimäkisten asunnossa Timurskajakadulla. Siellä asui aurinkoinen, tummasilmäinen nuori nainen, Perusta kotoisin oleva lääketieteenopiskelija Rosio Villar. Myöhemmin törmäsimme häneen Trefelevokadun poikakodin majoitustiloissa, Hän kuuluu siihen monikansalliseen seurakuntaan, jossa Igor Smirnov ja Andrei Murugov ovat pastoreina.
Heillä on muutakin yhteistä: molemmat ovat istuneet Metallostroin vankilassa, jossa Riihimäen ryhmä vieraili säännöllisesti. Ja molemmilla on korealaissyntyinen vaimo. Ja kaikki nämä neljä osallistuivat vuonna 2008 Pisaran järjestämälle israelinmatkalle. No sieltä seurakunnastapa Rosio löysi itselleen korealaissyntyisen Leonid Tsojn ja me kaikki olimme Pyhän Mikaelin kirkossa todistamassa heidän avioliittonsa solmimista. Paikalla oli morsiamen äiti ja sisar sekä sulhasen isä ja runsas vierasjoukko. Minä matkustin sinne riihimäkisten mukana Helena Jokisen autossa. Morsiuspari näytti säteilevän onnellista, ja juhla oli juuri niin uskomattoman pirteä ja hilpeä kuin vain Venäjällä voi olla.
Kuvassa edustettuina Etelä-Amerikka, Aasia, Afrikka ja Eurooppa.

Seuraavana päivänä Vitali ja Aljona Filippenko ottivat minut mukaan erään miestenkodin syntymäpäiväjuhliin. Siellä kuulemma oli joitakin, jotka muistivat minut vuosien takaa. Ja totta tosiaan: Kodin johtaja Vasili oli kaksikymmentä vuotta sitten kuntoutettavana Nevski 88:ssa samanaikaisesti Vitalin kanssa. He muistelivat millaisia tuliaisia olimme heille tuoneet. (Maiskis.) Saman yhdistyksen työntekijänä oli myös Stas, joka johti Samahvalovan maalaiskylässä vastaavanlaista kotia. Hyvin muistin erään Jevgenin, joka aikoinaan istui Fornosovo 3:ssa. Nyt hän on työssäkäyvä aktiiviseurakuntalainen. Hän näytti kuvaa eräästä vankitoveristaan, jolla myös on elämä nykyään kunnossa. Myös Fornosovo 4:ssä Jan Volkovin aikaan istunut mies tuli juttelemaan kanssani. Ja vielä oli joitakin muitakin. Jotenkin tämä kaikki lämmitti mieltä suunnattomasti: iloisia jälleennäkemisiä vuosien ja vuosikymmenten takaa!

- Eeva Halme -

Pisara elävää vettä

Viime Venäjän matkalla saimme konkreettisen muistutuksen rukouksen voimasta Viipurissa
Elämän Koti –hoivakodissa, jota ylläpitää vapaiden suuntien seurakunta. Se on pieni mökki esikaupunkialueella ja siellä asuu Jeesuksen ”vähimpiä veljiä” eli niitä, jotka ovat pudonneet kaiken yhteiskunnan avun ulkopuolelle.

Nytkin kodissa oli täysi miehitys: kuusi miestä ja neljä naista. Välillä tilapäisiä yöpyjiä on lattialla. Pisimpään siellä on asunut jalaton Slava. Häneltä on jouduttu joskus amputoimaan jalat polven alapuolelta, kun hän oli nukahtanut humalassa hankeen. Hän vetää itseään kodissa tottuneesti lattialla ja jopa ulkona pihan perälle vessaan säällä kuin säällä. Henkilöpaperitkin ovat Slavalta kadonneet, mikä merkitsee Venäjällä sitä, että ei ole yhteiskunnan avun piirissä. Hän on jo pitkään halunnut päästä kotiseudulleen hankkimaan uusia papereita, mutta jalattomana ei ole päässyt, kukaan ei ole häntä siinä auttanut.

Slava kertoi, että eräänä iltana hän rukoili Pyhää henkeä, koska tiesi, että Hän on heidän kodissaan läsnä.
Hän pyysi Pyhää Henkeä näyttämään hänelle, miten pystyisi itse rakentamaan proteesit. Yöllä kahden aikaan hän näki vahvan unen, jossa sai selkeät ohjeet siitä, miten tulisi toimia. Ensin hänen piti purkaa vanha pesukone, ottaa siitä pellit ja leikata muotit ohjeen mukaan. Lisäksi hän tarvitsi pahvia ja muovailuvahaa.

Nyt hän veti itsensä keittiöön ja jäimme jännittyneinä odottamaan jatkoa. Hetken kuluttua hän tuli kävellen kyynärsauvojen varassa! Omatekemillään proteeseilla! Slava kertoi, että hän pystyy kävelemään niillä jo 25 metriä ilman kyynärsauvoja. Kun proteesit olivat jostain kohtaa hanganneet, hän oli taas muokannut niitä.

Kiitos Jeesus siitä, että sinä kuulet kaikki rukouksemme. Kiitos, että sinä olet edelleen heikkojen ja avuttomien auttaja. Kiitos, että saamme olla sinun käsinäsi ja jalkoinasi apuna tässä työssä.

-Tuula Tapanainen -

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Paula Granqvist ja Mare Lieger Kouvolasta sekä Aarni Paljakka Ylöjärveltä. Virosta mukana olivat Anu Väliaho ja Anna Mishina. Mare oli mennyt Viroon jo edellisenä iltana, me neljä Tuulan autolla aikaisin perjantaiaamuna. Neljästä matkustajasta huolimatta autoon oli tungettu aika lailla avustustavaraa Betelin narkomaanikodille ja Sauen seurakunnan diakoniaan.

Ensiapua päiväkodissa
Heti satamassa meitä oli vastassa Maren mies Virgo, joka ohjasi meidät kaupungin läpi Öismäen päiväkodille. Mare toimii Kouvolassa lääkärinä, mutta entisen ambulanssilääkärin kokemuksella hän on vetänyt Virossa päiväkotilapsille ja heidän ohjaajilleen ensiapukoulutusta ja hyvän elämän koulutusta. Nyt vietettiin seitsemän päiväkotiryhmän loppujuhlaa. Mukaan oli tullut Paulan lisäksi myös toinen työtoveri Kouvolasta miehensä kanssa.

Jokaisesta seitsemästä ryhmästä tuli vuorotellen kuusi edustajaa auttamaan uhreja. Pareittain he hoitivat ensiavun potilaille. Yksi eli vauva oli saanut sähköiskun (vauva anne-nukke) ja tarvitsi siis elvytystä. Toinen lapsi edusti jostain pudonnutta nilkka- ja selkävamman saanutta, jota piti auttaa vammat huomioiden. Kolmas lapsi oli jaloista voimakkaasti verta vuotava, tokkurainen uhri (vammat tarralla jalkoihin teipattuna), jonka verenvuoto piti tyrehdyttää ja haavat sitoa. Hänkin oli ollut ”uhrina” ensimmäisen kerran alle kaksi vuotiaana. Tärkeää oli kaikkien uhrien hengitysteiden varmistaminen. Lapset olivat alle kouluikäisiä, mutta hoitivat ensiavun varmaan monia aikuisia peremmin!

Lopuksi kokoonnuttiin juhlasaliin, missä ryhmien suorituksen arvioitiin. Ryhmät saivat paremmuusjärjestyksessä kunniakirjat ja kaulaan hyvän elämän kalariipukset sekä pehmolelut kiitoksena työstä. Opettajille jaettiin kaulaan sydämet ja Mare avustajineen sai ansaitut kiitokset työstä. Mare on tehnyt oppikirjan, missä ensiavun lisäksi opetetaan hyvää elämää. Kun Viron päiväkodeissa ei saa puhua mitään uskonnollista, on näihin periaatteisiin koottu käytännössä laupiaan samarialaisen periaatteet: osaa arvostaa itseään ja muita, ottaa toiset huomioon eikä hätäänny, vaan osaa auttaa. Apu ulotetaan myös kärsiviin eläimiin. Kiitos Mare, että jaksat tehdä tätä hienoa koulutusta.

Betelin narkomaanikoti
Illalla saimme tulla Maren ja Anun kanssa Beteliin, missä kuntoutetaan päihderiippuvaisia uuteen elämään.
Tällä kertaa kodissa oli viisi miestä. Vetäjäpariskunta Juan ja Anastasia olivat juuri saaneet poikavauvan ja vähän yli vuoden vanha Ester tepasteli ja leikki meidän kaikkien ilona.

Saimme viettää hetken Raamatun sanaa jakaen ja rukoilla työn puolesta. Nuori Ilja on jo päässyt ”kuiville” ja olisi halunnut lähteä Suomen Beteliin, mutta ei ollut saanut viranomaisilta lupaa. Rukoillaan hänen tulevaisuutensa puolesta, voimaa hänelle ja muille miehille. Niin kuin Juan sanoi, joka päivä me joudumme valitsemaan hyvän ja pahan välillä. Rukoillaan myös uuden paikan puolesta, sillä omistaja on laittamassa talon remonttiin ja myyntiin. Kiitos Herra, että sinä tiedät heidän tarpeensa ja vastaat ajallaan.

Rukousapua
Lauantaina meiltä peruuntui Ymeran narkomaanikodin vierailu, mutta sen sijaan saimme asunnollemme
rukoilijan Yllen ja hänen avustajansa Ruttin, joka on entinen vankilapappi, nyt jo eläkkeellä.

Jumala on ihmeellisesti ohjannut Yllen elämää ja ottanut hänet työtoverikseen rukouksella parantamisessa.
Niin saimme kaikki nauttia tästä rukouspalvelusta ja kuulla Herran viestit meille jokaiselle rohkaisuksi Häneltä saamiimme tehtäviin. Siunattuina ja kiitollisina saimme lähteä jatkamaan…

Tarton vankila
Kesäaikaan siirrosta johtuen jouduimme lähtemään Tarttoon poikkeuksellisen aikaisin aamulla. Olimme saaneet jälleen Läänin-Nigulan pikkubussin matkallemme ja Aarni sai ajaa sitä ammattiautoilijan ottein, sillä vakiokuljettajamme ja vironkielen tulkki Antti -Pekka oli joutunut jäämään pois.

Olavi pappi otti meidät vastaan ja kirkossa oli jo **vironkielisiä miehiä** harjoittelemassa musiikkia. Olimme saaneet mukaamme myös täältä kaksi vuotta sitten vapautuneen Arviksen, joka oli vankilassa yhteensä 21 vuotta. Ensimmäisen kerran hänet lähetettiin 14 vuotiaana Moskovan taakse nuorisovankilaan. Hän tuli vankilassa uskoon, kun oli ihmetellyt sellitoverinsa iloisuutta ja vapautta. Kuinka vankilassa voi olla vapaa? Hän sai itse kokea rukouksessa sen saman muutosvoiman! Vapautuessaan Jumala kehotti häntä menemään Lootusin kylään, missä ohjataan päihteettömään kristilliseen elämään. Hän kertoi, että hänellä oli huumeiden lisäksi ollut kaikki mahdolliset riippuvuudet peliriippuvuutta ja pornoa myöten. Nyt hän on naimisissa ja pienen poikavauvan isä. Viime talven raamattukoulun jälkeen hän on saanut tehtäväkseen vetää päihderiippuvaisten kuntoutuskotia Aserissa.

Miehiä tuli tilaisuuteen ennätyksellisen paljon, yli viisikymmentä. Tulkiksi olimme saaneet molempiin tilaisuuksin Martin, joka ymmärtää hyvin suomea ja pystyy näin tulkkaamaan meidät sekä venäjäksi että viroksi. Kiitos Mart! Olavi aloitti liturgian ja miehet lukivat päivän tekstit ja rukouksen. Ensimmäisenä Arvis sai puheenvuoron. Hän kertoi omasta muutoksestaan ja on hyvä todistus miehille siitä, että kukaan ei ole toivoton tapaus. Jumala voi muuttaa jokaisen, jos vain annamme siihen luvan.

Matkaraportti

Viro Espoon-Kouvolan ryhmä, 24. - 27.3.2017

Seuraavaksi Aarni puhui ralliautoilua esimerkkinä käyttäen. Pääsemme perille ikuiseen elämään, kun automme neljässä renkaassa on Pyhän Hengen ilmaa ja renkaina Raamattu, rukous, toisten uskovien yhteys ja ehtoollinen. Joskus ajamme tieltä, mutta saamme jatkaa matkaa Jeesuksen sovitustyön avulla. Tuula kertoi päivän evankeliumitekstiin liittyen pienestä romaanipojasta, joka Jeesuksen esimerkin mukaan oli tehnyt pikkuveljen silmille tahnan ja kun ne pestiin pois, oli toinen silmä parantunut. Olkaa siis lapsen kaltaisia! Leena puhui poliisikokemuksensa pohjalta, että aina kun jää kiinni rikoksesta, on kuin kiertoliittymässä. Moni jatkaa siitä entiseen suuntaan, mutta jos uskaltaa valita uuden tien, on muutos mahdollista.

Olavi johdatti meidät ehtoollisliturgiaan ja niin saimme yhdessä miesten kanssa olla Jeesuksen aterialla, siinä rinnakkain kaikki yhtä syntisinä, Hänen armoaan tarvitsevina. Tilaisuuden jälkeen monet tulivat kädestä pitäen kiittämään. Tulkaa uudelleen!

Tilaisuuden jälkeen Olavi vei meidät virkailijoiden ruokalaan, missä saimme nauttia maittavan lounaan. Pihalla tapasimme äidin pienen poikavauvansa kanssa ja kuulimme, että äiti-vauva osasto siirtyi Tarttoon Harkun vankilan sulkeuduttua. Nyt täällä on kolme äitiä. Tämä äiti oli pyytänyt Olavia kastamaan juuri syntyneen poikansa. Lounaalla Olavi kertoi kuulumisia vapautuvien vankien kodilta. Hän on saanut neuvoteltua kaupungin kanssa uudet, paremmat tilat kerrostalosta, minne voidaan majoittaa neljä miestä. Muutto ja tilojen remontointi alkaa lähiaikoina. Hän on saanut avukseen entisten vankien ryhmän, jotka ottavat vastaan pautuneet ”suojelukseensa” auttaen heitä uuteen alkuun.

Venäjänkielisten tilaisuutta odotellessa saimme nauttia heidän kuuden hengen musiikkiryhmänsä harjoittelusta. Ihanaa ylistysmusiikkia. Meille jäi soimaan mieliin erään laulun kertosäe: tolka di, tolka di eli vain sinä, vain sinä.

Nytkin miehiä tuli paljon, yli neljäkymmentä. Päivän tekstien ja rukouksen jälkeen yksi vanki sai todistaa uskostaan. Hän kokee saaneensa paljon Jumalan apua vaikeassa tilanteessaan.

Arvis sai jälleen olla elävänä esimerkkinä muutoksen mahdollisuudesta. Ylistysmusiikkia oli runsaasti ja me muut vieraat puhuimme, lopussa Leena luki rukouksen: Jeesus, pahan vallan voittaja… Tilaisuus päättyi ehtoolliseen.

Monien muiden tavoin pyörätuolissa ollut mies tuli kiittämään meitä ja sai jakaa Aarnin kanssa yhteisiä terveyskysymyksiä. Eräs vanki pyysi Olavin välityksellä ottamaan yhteyttä Tampereella asuvaan tyttäreensä, että tämä löytäisi seurakunnan. Huomasimme, että Martilla oli vain suomenkielinen Uusi testamentti, joten Leena antoi hänelle Olavin kautta oman Raamattunsa.

Tallinnan vankila

Maanantaina vuorossa oli naisten tilaisuus Tallinnan vankilassa Reet Erun johdolla. Tulkiksi ja muusikoksi olimme saaneet Anna Mishinan. Paikalle tuli työpäivän ja ruokailun välissä vain kahdeksan naista, mutta saimme viettää heidän kanssaan hyvän hetken. Mukana oli meille uusia naisia, joillain lyhyitäkin tuomioita.

Puheiden välissä Anna lauloi kuin enkeli. Loppuun jätimme aikaa henkilökohtaista rukousta varten.
Yksi naisista pyysi rukousta lastensa puolesta. Hänellä on jo aikuiset lapset, aikoinaan huostaan otettuja ja
nykyisen miehen kanssa 16 vuotias tytär. Hän pyysi rukousta heidän puolestaan ja voimaa, että jaksaisi neljän vuoden tuomion ja että anomus aikaisemmasta vapautumisesta hyväksyttäisiin. Tärkeäksi kysymykseksi rukouksessa nousi anteeksi antamisen vaikeus. Toinen nainen pyysi rukousta 13 vuotiaan poikansa puolesta, jota hän ei ollut nähnyt tuomionsa aikana, mutta oli kyllä saanut puhua puhelimessa. Hänkin toivoi pääsevänsä kahden vuoden tuomionsa puolella, mutta Virossa se ei ole itsestään selvyys, vaan aina anomuksen ja harkinnan tulosta.

Yksi naisista koki Raamatun vaikeana kirjana. Reet antoi hänelle Gideonien Uuden testamentin, mihin on koottu aiheittain Raamatun kysymyksiä. Toinen nainen puolestaan sai lasten Raamatun, missä on keskeinen sisältö lyhyinä kertomuksina kauniiden kuvien kera. Tätä Raamattua jaettiin aikoinaan paljon sekä Virossa että Venäjällä myös aikuisten ensimmäiseksi Raamatuksi. Yksi naisista on pääsemässä pian pois poikansa luokse Suomeen. Rukoillaan kaikkien heidän puolestaan.

Tilaisuuden jälkeen ajoimme kiireellä mutta kiitollisina laivalle. Kiitos, että varjelit meitä liikenteessä ja olit läsnä kaikissa tilaisuuksissa. Jää siunaamaan jokaista kohdattua.

- Tuula Tapanainen -

Apua Ukrainan pakolaisille –hanke

Apua Ukrainan pakolaisille - hanke

Hankkeen vetäjä Hanni Hyvärinen

Pisarakirjeessä helmikuussa 2016 Hanni Hyvärinen selosti, miten Ukrainan sodan aikana avustustyö Suomesta kasvoi kasseista kontteihin. Vuosina 2014-15 lähetettiin 25000 kiloa vaatetta sekä kerättiin huomattava rahamäärä avustuksiin, konttivuokriin ja pakolaiskeskuksen lämmityskattilan uusimiseen.

Elokuussa 2016 hankkeen vetäjä Hanni Hyvärinen vastaanotti Ukrainan itsenäisyyden 25-vuotisjuhlamitalin presidentti Petro Poroshenkolta kiitokseksi humanitaarisen avun toimittamisesta - ainoana yksityishenkilönä Pohjoismaissa.

Varojenkeruu on aika ajoin jatkunut ja viimeisimpänä projektina oli ruokakassien jakelu lapsiperheille joulun tienoilla.

Pisarayhdistyksellä on kunnia olla tämän hankkeen taustajärjestönä ja mahdollistajana. Me toivotamme johdatusta ja siunausta kaikille niille, jotka ovat osoittaneet lähimmäisenrakkautta Ukrainan hädänalaisille.

- Eeva Halme -

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Kaarina Suutari Kouvolasta, Mila Koivumäki Helsingistä ja Oleg Osipov Pietarista.

Venäjän tullissa on viime aikoina kiristetty valvontaa monin tavoin ja olemme kuulleet takaisin palautuksista Suomeen mm. siksi, jos omien lääkkeiden reseptit eivät ole olleet mukana. Sakkoja on annettu Inkerin kirkkoon kutsutulle puhujalle, koska hänellä ei ole ollut hengellisen työn viisumia, osa hengellisistä kirjoista takavarikoitiin. Myös samassa autossa olleet muut suomalaiset saivat sakot.

Me olimme liikkeellä Tuulan autolla, mukana tuliaisia ystävillemme: paljon suklaarasioita lapsille, vauvan vaatteita ja kantokoppa, kankaita käsitöihin ja askarteluun, naisten vaatteita, lasten kenkiä ja pelejä. Me selvisimme tullitarkastuksesta kohtuullisen nopeasti vain avaamalla joitain pyydettyjä kasseja. Kiitollisina lähdimme siis ajamaan Viipuriin.

Katulasten kotiin Dikoniin tulimme kaupan kautta sillä hedelmät ovat aina tervetulleita. Muina tuliaisina oli suklaarasioita porilaiselta ystävältämme, värityskuvia Kouvolan seurakunnalta sekä Milan tuomia pelejä.

Kodissa on menossa remontti, johon osallistuvat myös kodin isot pojat. Tällä hetkellä yöpyjiä on noin kolmekymmentä. Nyt paikalla olivat kodin pienimmät. He kerääntyivät olohuoneen pöydän ääreen, kun jaoimme heille pääsiäisaiheisia värityskuvia. Kysyimme, miksi pääsiäistä vietetään ja vastaus oli tietenkin, että silloin värjätään munia. Kerroimme lyhyesti siitä, että pääsiäinen on Jeesuksen muistojuhla. Sen jälkeen he pääsivät päiväunille ja me kahville. Isoja lapsia alkoi tulla koulusta ensin ruokailemaan, sitten läksyjen tekoon ja vielä mahdollisiin harrastuksiin. Judo on täällä harrastus yli muiden ja siitä on saatu paljon palkintojakin.

Lapset pääsevät kesällä kuukaudeksi leirille. Sen puolesta on lähetetty lahjoituspyyntö, sillä paikka on tänä vuonna kalliimpi kuin viime kesänä. Olemme lähettäneet oman lahjamme leiriä varten Inkerin kirkon tilille.

Pietariin ajo oli tukkoista mitä lähemmäksi Pietaria tulimme, sillä uuden moottoritien rakentaminen hidastaa liikennettä. Onneksi saimme kääntyä Haapakankaalle Pargalovan tien kautta jo ennen Pietaria.

Olimme hyvin aikataulussa, joten kävimme marketissa ostamassa ruokatuliaiset seuraavalle päivälle.

Haapakankaan kirkolla oli menossa ikäihmisten kerho, saimme lahjoitta heillekin suklaarasiat. Irina ilahtui, kun sai puhua kanssamme suomea. Hänellä oli inkeriläinen äiti ja kotona puhuttiin suomea, mutta nyt sitä pääsee puhumaan enää harvoin. Jätimme Haapakankaalle myös lasten vaatteita, sillä niitä heiltä kysellään köyhille perheille sekä lakanoita.

Perjantaina Oleg tuli mukaamme ensimmäistä kertaa. Kuulimme, että hän on opiskellut suomen kielen ilman suomalaistaustaa. Hän onkin kielilahjakkuus, sillä venäjän ja suomen lisäksi hän puhuu ainakin ruotsia ja espanjaa. Rakennustöiden lisäksi hän tekee käännöstöitä suomesta venäjään, mutta tulee mielellään suomalaisryhmien mukaan avustuskohteisiin.

Ajoimme ensin **Ust-Ishoran narkomaanikodille** naisia tapaamaan. Toimme heille ruokaa, kahvia, suklaata ja naisten vaatteita. Paikalla oli kuusi naista, kaksi oli sairaalassa. Vain yksi uusi oli tullut syksyn käynnin jälkeen. Kaksi naista oli ollut talvella raamattukoulussa ja monilla oli virallisten papereiden hankinta menossa kadonneiden tilalle, sillä Venäjällä ei voi toimia ellei ole rekisteröitynyt. Yksi odotti tietoja Ukrainasta, mutta haluaa jäädä Venäjälle, sillä hänen äitinsäkin oli venäläinen. Monet odottivat papereita, koska halusivat saada eläkkeen, mutta yksi halusi päästä opiskelemaan, ehkä teologiaa. Saimme rukoilla yhteisesti, mutta myös erikseen halukkaiden kanssa. Aiheina olivat vieroituksen jaksaminen loppuun asti, oma terveys, lapset ja muut läheiset.

Naisten luota ajoimme **Pietarhoviin vammaisten lasten koululle**, missä olemme saaneet käydä jo yli kymmenen vuotta. Tuliaisina toimme kankaita käsitöihin ja suklaarasioita. Käsityöluokassa opettaja näytti meille kuvan suuresta tilkkutyöstä, joka oli tehty edellisellä kerralla tuomistamme kankaista.

Käsityöopettajalta kuulimme, että Kaarinan kummityttö Dasha on jo opiskelemassa sairaanhoitajaksi, mutta käy koululla aina silloin tällöin. Hän lupasi toimittaa Kaarinan tuoman paketin Dashalle.

Koulun juhlasaliin kerääntyi noin neljäkymmentä lasta. Saimme keskustella heidän kanssaan kesän suunnitelmista ja heidän harrastuksistaan. Puhuimme pääsiäisestä ja jätimme jälleen värityskuvia aiheeseen liittyen. Kaarina kertoi Jeremyn tarinan eli vähän jälkeen jääneestä pojasta, joka kuitenkin oivalsi pääsiäisen sanoman kaikkien syvimmin. Ovella saimme jakaa heille karkit käteen, mutta suklaarasiat rehtori lupasi viedä kesän leirille.

Olimme kävelemässä autolle, kun takaamme juoksi tyttö meidät kiinni: Dasha! Hän oli juuri silloin tullut käymään koululla ja kuullut, että olimme olleet siellä. Koulu on ollut hänelle, niin kuin muillekin orvoille ainoa koti, joten sinne tullaan vielä koulun jälkeenkin.

Tämä on jo toinen kerta, kun Jumala johdatti hänet ihmeellisellä tavalla meitä tapaamaan. Ensimmäinen kerta oli monta vuotta sitten, kun Kaarina oli mukanamme ensimmäistä kertaa ja oli ostanut puseron jollekin tytölle annettavaksi. Kun tulimme sovitusti koululle, kuulimme, että lapset ovatkin sirkuksessa. Hukkareissu, ajattelin, vaan ei se ollutkaan hukkareissu. Kun Kaarina halusi jättää puseron, opettaja muisti, että on täällä yksi tyttö, joka ei halunnut lähteä muiden mukaan. Dashalla ei ollut isästä tietoa ja äiti oli ollut vankilassa. Hän oli käynyt kerran Dashaa katsomassa ja luvannut tulla uudelleen, mutta ei tullut koskaan, vaikka Dasha aina odotti häntä ja sanoi, että äiti kyllä tulee. Kun äiti kuoli, Dasha halusi eristäytyä muista, pukeutui mustiin ja poikamaisesti. Siksi hän oli sinäkin päivänä jäänyt pois sirkuksesta. Kaarina sai kuitenkin tavata hänet ja antaa puseron ja lupasi olla hänelle kummi. Näimme hänet joskus mukana juhlasalissa, mutta aluksi yksin takapenkissä. Vähitellen hän tuli mukaan ja on nyt jo iloinen nuori nainen. Hän kertoi opinnoistaan ja siitä, että saa pian valtiolta oman asunnon. Hän etsii kesätöitä ja on luottavainen sen suhteen, sillä hän sanoi, että hänellä on paljon ystäviä, joiden kautta töitä voi saada. Minkä valtavan muutoksen Jumala on Dashassa tehnytkään!

Popovkan kylä on kaukana Pietarin ulkopuolella Moskovan tien varressa. Tie on aina ruuhkainen, mutta nyt ajo oli pitkään aivan matelua, mahtoiko johtua perjantaipäivästä**. Popovkan narkomaanikodissa** meidät otti vastaan kodin perustaja Leonid, joka kertoi, että miehiä on kaksikymmentä ja lisäksi rakennusmiehiä, joten ahdasta on. Kodin yläkerrassa asuu myös ahtaissa oloissa Shenja miehensä ja kahden lapsen kanssa.
Mies käy työssä ja auttaa täällä kodin asioissa. Shenja alkaa vetämään läheiselle tontille rakennettavaa naisten narkomaanikotia, sinne valmistuu myös heille oma asunto. Tarvetta tälle naisten kodille on, joten iloitsemme siitä, että olemme osaltamme saaneet olla mukana sen rahoittamisessa.

Saimme tutustua viime käyntimme jälkeen tulleisiin moniin uusiin miehiin. Yksi heistä kertoi, että oli lähtenyt kaksi kertaa täältä pois, koska kuvitteli pärjäävänsä jo yksin. Nyt kolmannellakin kerralla hänet otettiin rakkaudella vastaan. Pidimme miesten kanssa yhteisen hetken, jossa ylistimme Herraa, jaoimme Sanaa ja rukoilimme toistemme puolesta, erityisesti kodissa olevien sairaiden miesten puolesta. Kuulimme, että iäkäs Kolja oli saunamatkalla kaatunut ja murtanut halvaantuneen kätensä, johon nyt kuitenkin on tunto palannut. Shenjan veli ja toinen mies kertoivat, että olivat parantuneet tuberkuloosista, mikä oli siis suuri kiitoksen aihe. Denis soitti ja ylisti Herraa ja haluaisi perustaa oman musiikkiryhmän. Jätämme heidät kaikki rukouksiimme ja Isän johdatukseen.

Lauantaina oli paluu rajalle saman alkuruuhkan keskellä, mutta ennen rajaa kävimme vielä Viipurissa **Elämän Koti hoivakodissa.** Se on pieni mökki Viipurin esikaupunkialueella, jota hoitaa vapaiden suuntien pastori käyden siellä kerran viikossa.

Nyt kodissa oli täysi miehitys, eli kuusi miestä ja neljä naista ja joskus on nukkujia lattiallakin. Paljon uusia oli tullut viime kesän käyntimme jälkeen. Kaksi miehistä on jalattomia, eli jalat katkaistu polven alapuolelta. He vetävät itseään käsillä, myös pihan perälle vessaan. Myös kokkina toimineelta naiselta on jalkaterät katkaistu, hän pystyi kuitenkin kävelemään näillä ”töppöjaloilla”. Tänne päätyy niitä, jotka ovat pudonneet kaikesta yhteiskunnan mahdollisesta avusta. Monilla heilläkin ovat passit ja henkilöpaperit kadonneet.

Yksi naisista kertoi, että oli ollut jossain Karjalassa sairaalassa puolitoista vuotta, koska vasen puoli halvaantui. Nyt hän pystyy kuitenkin jo kävelemään ja toimimaan jotenkin myös vasemmalla kädellä. Hän kertoi, että käy vielä työssä jossain Viipurin vanhusten sairaalassa auttamassa lämmityksessä eli hiilien kantamisessa. Halvauksen jälkeen vielä töissä! Myös kodissa ollut vanhempi mies kertoi käyvänsä kaupungin järjestämissä töissä eli lähinnä pihojen ja katujen siivoamisessa, koska ei tätä muuten kestäisi.

Jalaton Slava on vanha tuttumme jo pitkältä ajalta. Hän on toivonut apua papereidensa hankkimiseen, mutta ei ole saanut sitä, koska pitäisi kuulemma matkustaa jonnekin kauas omalle paikkakunnalle. Hän kertoi, että oli yhtenä iltana rukoillut Pyhää Henkeä auttamaan häntä ja näyttämään, miten hän itse voisi rakentaa proteesit. Hän oli yöllä kahden aikaan herännyt vahvasta unesta, jossa Herra näytti hänelle selkeät ohjeet proteesien rakentamisesta (aivan kuten Moosekselle ilmestysmajan rakentamisen). Hän sai ohjeen hajottaa vanha pesukone ja sen pelleistä leikata rungot, lisäksi hän tarvitse pahvia ja muovailuvahaa. Nyt hän meni keittiöön ja laittoi rakentamansa proteesit jalkoihin ja käveli luoksemme kyynärsauvoja apuna käyttäen! Hän kertoi, että on joutunut korjailemaan proteeseja sen mukaan, kun ovat aiheuttaneet kipeytymistä. Nyt hän pystyy jo kävelemään 25 m ilman kyynärsauvoja. Ihmeellinen kertomus Jumalan avusta silloin, kun muilta ei apua saa.

Saimme rukoilla yhdessä heidän kanssaan ja jonkun puolesta vielä erikseen. Kiitos Herra, että pidät huolta näistä vähimmistä veljistä ja siskoista. Sydän täynnä iloa ja myös huolta tämän kodin asukkaista lähdimme ajamaan rajalle ja siihen hyvinvointiin, jonka keskellä me saamme Suomessa asua. Anna Herra suomalaisille kiitollisuutta siitä, mitä meillä on ja alttiutta auttaa niitä, joilta puuttuu paljon.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 19. - 22.5.2017

Matkalla mukana: Eeva Halme, Ella Vuoriheimo, Heidi Mikkola, Lilja Mikkola, Noora Liukkonen, Oskari Kakko, Max Jaarmo, Salla Metsälä, Annika Sallinen ja Nonna Isoaho
Käyntikohteet: Volhovan miestenkoti sekä naisten ja lasten turvakoti, Tosnon seurakunta, Popovkan narkomaanikoti sekä naistenkodin rakennustyömaa ja viimeisenä Sablinon narkomaanikoti.

Matkaan lähdimme aamulla yhdeksän aikaan kahdella autolla, koska isoa taksibussia ei ollut saatavilla. Nuoret, joilla oli ryhmäviisumi, menivät taksibussilla ja aikuiset aluksi toisella autolla rajalle ja siellä vastaan tuli Aleksei Udom autollaan kyydissään Liisa Lankinen. Nuoret pääsivät nopeasti läpi, mutta Aleksein auto joutui punnitukseen ja lopulta jouduttiin palaamaan Suomeen keventämään kuormaa.

Nuorista yhtä lukuun ottamatta kaikki olivat ensimmäistä kertaa Venäjällä.
Aluksi nuoria jännitti matkassa moni asia. Käynnit narkomaanikodeissa kuulostivat etukäteen vähän hurjilta. Mietitimme, miten tulemme ryhmänä toimeen, koska kaikki eivät tunteneet etukäteen toisiaan.

Ylimääräistä jännitystä tuli heti alkuun, kun nuoret joutuivat jatkamaan matkaa yksin taksibussilla, aikuisten jumiutuessa tulliin. Näytelmä- ja lauluharjoitukset oli laitettava alkuun ihan omin avuin automatkalla ja majapaikassamme Haapakankaan kirkossa. Pieni koettelemus vain vapautti tunnelmaa ja aikuisetkin lopulta saapuivat paikalle puolen yön aikaan. Nuorten ohjelmistoon kuului venäjän- ja suomenkielisiä lauluja ja sydänpantomiimi. Lisäksi oli vauhdikas Daavid ja Goljat – näytelmä, joka oli ajateltu esitettäväksi vain lapsille, mutta siihen sisältyvän hyvän opetuksen vuoksi päätettiin esityspaikkoja lisätä.

Daavid ja Goljat –näytelmä

Lauantaiaamuna suuntasimme ensiksi **Volhovan miestenkotiin**, jossa nuoret esiintyivät, Sergei Odnorob puhui ja lauloi. Lopuksi rukoilimme ja siunasimme heitä, kenellä oli jotakin rukousaiheita. Sieltä siirryimme jalkaisin **äitien ja lasten turvakotiin**. Matkalla ihastelimme kaneja, possuja ja kanoja takapihalla. Turvakodin lapset lähtivät iloisesti mukaan laululeikkeihin ja näytelmiä seurattiin tarkkaavaisesti. Siellä tarjottu Borssi-keitto ja lisukkeet sekä tee ruokajuomana oli monelle nuorelle uusi eksoottinen kokemus. Nuoret nauttivat kovasti, kun lapset ottivat innokkaasti kontaktia ja pian oltiinkin jo hippaleikissä ja tuliaispallojen myötä päästiin pallopeleihin. Kommunikaatio sujui hyvin ilman yhteistä kieltäkin.

Sunnuntai-aamuna lähdimme **Tosnon seurakuntaan** jumalanpalvelukseen. Nuoret kokivat paikan kotoisaksi ja lämminhenkiseksi ja panivat merkille, kuinka he rukoilivat paljon. Meidän ryhmän ohjelmille annettiin hyvin tilaa ja tuntui että meitä oli odotettu. Nuorten esitysten lisäksi myös Eeva ja Sergei pitivät puheenvuoron. Lopuksi siirryttiin salin puolelle, jossa esitettiin Daavid ja Goljat. Näytelmän opetus: ” Joskus vaikeudet tuntuvat yhtä suurilta kuin Goljat, mutta Jumalan avulla me selviämme siitä”, sopi hyvin myös tämän pienen seurakunnan tilanteeseen.

Tulkkimme Liisa esittelee komeaa metroasemaa

Matkalla poikkesimme **Popovkan miestenkodissa**, teimme pikaisen tutustumiskierroksen sisätiloihin ja naistenkodin työmaalle. Sitten jatkoimme matkaa **Sablinon narkomaanikotiin**. Siellä, kuten myös aikaisemmin miestenkodissa teki erityisesti nuoriin vaikutuksen hyvä ilmapiiri ja hyvä vastaanotto. Kaikki etukäteisennakkoluulot karisivat heiltä pois. Erityisesti Sablinon narkomaanikodissa miesten voimallinen laulu tuli niin täydestä sydämestä, että se kosketti syvältä ja silmäkulmia sai pyyhkiä. Kodin johtaja kertoi kodin toiminnasta ja myös yksi asukkaista kertoi elämästään. Lopuksi he halusivat vielä siunata nuoret.

Viimeisenä iltana kuski Aleksei ja Liisa halusivat ajeluttaa nuoria Pietarissa yövalaistuksessa ja upealtahan kaupunki heistä näytti. Nuoret lauloivat ja nauroivat autossa ja Liisa tuntui olevan mukana kuin yksi nuorista. Nuoret tykkäsivätkin hänestä kovasti ja nauttivat kuulla hänen värikästä kieltään. Maanantaina vietimme Pietarissa turistipäivää, Liisa ajelutti nuoria metrossa ja esitteli hienoimpia asemia. Tutustuimme myös Kirkkoon veren päällä ja osa ehti vielä Fabergén –museoon. Viidenaikaan meitä odotti taksibussi Suomen asemalla.

Nuorille matka oli vaikuttava ja silmiä avaava kokemus. Myös nuorten vanhemmilta tuli jälkikäteen hyvää palautetta. Myös meille vähän kokeneemmille konkareille matka oli oikein antoisa.

- Heidi Mikkola -

Matkaraportti

Haljala Vihdin ryhmä, 29. - 30.5.2017

Kirkkoherra Margit Nirgi kunnostetussa keskiaikaisessa kirkossaan.

Matkalla mukana: Hilkka Mäkinen, Arja Parttimaa ja Tarja Kauppinen.
Kohteet: Aasperen vanhainkoti, Haljalan kirkko ja Tallinnan Pelastusarmeija.

Matkamme oli kuivua kokoon, ennen kuin se ehti alkaakaan sairaustapausten vuoksi. Neljästä lähtijästä kaksi perui matkansa kokonaan, mukaan lukien tulkkimme Liisa Lankinen, joka oli luvannut tulla Pietarista oppaaksemme ja kielenkääntäjäksi. Liisa on asunut Virossa ja vironkieli on hänen äidinkielensä, joten hän osaa sitä paremmin, kuin venäjää. Tulkkia ei lopulta tarvittu, koska osa paikallisista osaa suomea riittävästi.

Haljalassa meitä oli vastassa kirkkoherra Margit Nirgi. Hän on toiminut tulkkina ennenkin. Hänen kanssaan vierailimme **Aasperen vanhainkodissa**, joka on samannimisen entisen kartanon mailla. Siellä pidimme pienen kodikkaan tilaisuuden laulaen pari suomenkielistä virttä. Vierailimme myös joissakin huoneissa, joiden asukkaat olivat liian heikossa kunnossa tullakseen yhteiseen tilaisuuteen. Kaksi erityisen valoisaa ikäihmistä jäi mieliimme.

Viemisiksi olimme saaneet aikuisten vaippoja, t-paitoja ja college-housuja. Olin jo etukäteen tiedustellut, mitkä olisivat tarpeellisia tuomisia. Vaippoja meiltä ei pyydetty ja ne tulivatkin kuormaamme yllätyksenä sekä meille viejille että vastaanottajille.

Seuraavana aamuna Margit Nirgi oli sopinut Haljalan sosiaalikeskuksen kanssa, että työntekijät ja asiakkaat saisivat tulla tutustumaan kylän keskiaikaiseen kirkkoon. Sen remontti oli edennyt mukavasti, lattia oli valmis ja kirkkosali siivottu. Kirkko oli kuitenkin kylmä, koska siellä ei ole minkäänlaista lämmitystä. Varustauduimme vajaan tunnin tilaisuuteen pukeutumalla lämpimästi, vaikka ulkona paistoi aurinko.

Saimme laulaa kirkkoherran säestäessä meitä vanhoilla uruilla. Vanhinko vain, että parhaat laulajamme olivat sairastuneet. Muuten emme olisi uskaltautuneet moiseen yritykseen, mutta matkalla kuulimme, että Hilkka Mäkinen kuuluu Somerniemen kirkkokuoroon ja se antoi meille rohkeutta yhden virren verran. Sain kertoa heille myös lain tarpeellisuudesta, esimerkiksi liikenteessä ja siitä sekasorrosta, joka syntyisi, jos liikennesääntöjä ei olisi lainkaan, lisäksi vielä Jeesuksen rakkauden kaksoiskäskystä.

Joillakin sosiaalitoimiston asiakkailla oli ollut syntymäpäiviä huhti-toukokuussa ja he kutsuivat meidät kahville viereiseen rakennukseen, jossa oli katettu juhlapöytä. Pohdin kahvittelun vaikutusta aikataulumme, koska olimme luvanneet olla kello 13 Tallinnan Pelastusarmeijan vieraana ja laivammekin lähtisi takaisin jo 17.30.

Suhteellisen nopeasti meille tarjottiinkin kahvi vielä ohjelman ja onnittelujen jatkuessa ja pääsimme jatkamaan matkaamme kohtuullisessa aikataulussa.

Ajomatkaa Tallinnaan oli noin 90 kilometriä. **Pelastusarmeijan keskuksen** löytyminen olikin pienen etsiskelyn takana. Emme olleet käyneet siellä koskaan aikaisemmin, eikä kumpikaan navigaattori toiminut. Myöhästyimme lopulta vain parikymmentä minuuttia ja meitä oli vastassa Pelastusarmeijan kapteeni Ave Mäe. Hän oli opiskellut Suomessa, joten kieliongelmia meillä ei ollut. Hän kertoi, että ruokalassa käy päivittäin noin 200 ruokailijaa ja tiloihin mahtuu 25 henkeä yöpymään. Tosin talvella kovilla pakkasilla he joutuvat laittamaan lisävuoteita lattialle.

Ave Mäen lisäksi Tallinnan yksikössä työskentelee kaksi upseeria, assistentti ja puoliaikainen keittäjä. Lisäksi yöpyjien joukosta löytyy vapaaehtoisia, jotka tarttuvat erilaisiin talon töihin. Päivittäin he toimittavat 70 soppa-annosta huonokuntoisille asiakkaille kotiin. Tuomamme miestenvaatteet menivät, kuin kuumille kiville. Lähtiessäni vastaan tuli mies, joka oli löytänyt pussukoistamme toppaliivin ja jotain muutakin tarpeellista kainaloonsa.

Matka takaisin laivarantaan jo koti-Suomeen kului leppoisissa merkeissä, aivojen jo mietiskellessä seuraavaa matkaa.

- Tarja Kauppinen -

Ave Mäe, Tallinnan Pelastusarmeijan kapteeni

Pisara Kirpputori Nummela

Kappelitie 1, Pysäkkitalo Nummela

Avoinna ke, pe, la 10 - 14

Persoonallinen pikkukirppis
samalla vanhalla paikallaan Pysäkkitalon yläkerrassa Nummelassa

Tilat rajalliset, mutta hyvät valikoimat :

- Vaatteita, sekä lasten että aikuisten
- Lasten leluja ja tarvikkeita
- Kenkiä, laukkuja
- Astioita
- ym pikkutavaraa

Otamme kiitollisuudella vastaan myyntikuntoista tavaraa
(ei huonekaluja)

Osa tavaroista lahjoitetaan apua tarvitseville

Tervetuloa tekemään löytöjä!

Pisara Kirppis Selki

Selintie 510A Selki, Vihti

Avoinna
ma-pe 10 - 17, la 10 - 14

pekka.vauromaa@pisarayhdistys.fi

050 466 9570
050 441 9711
044 270 3518

Legendaarinen Selin kirpputori Uudistuneena, nyt Pisaran voimin

Laajiin valikoimiimme kuuluu myös kesäkukat

Otamme vastaan myös huonekaluja

Pyydä tarjous asunnontyhjennyksestä tarvittaessa siivouksineen

Kuljetuspalvelu

Tervetuloa vanhat ja uudet asiakkaat! Kannattaa tulla kauempaakin.

Kiitos esirukouksistanne

Nuorten ryhmä Volhovan naisten ja lasten turvakodilla

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on myöntänyt 30.11.2015 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POL-2015-9244, joka on voimassa 1.1.2016 - 31.12.2017 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2016 - 2018 aikana Pisaran sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi